

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **V. T. B.**, zastoupena Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2020, č. j. 62 A 75/2018 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2018, č. j. MV-91460-4/SO-2016. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 5. 2016, č. j. OAM-435-16/ZR-2016, jehož výrokem I. byla podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stěžovatelce zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, a výrokem II. jí byla podle § 37 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu, který vyplývá ze správního spisu. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s platností od 7. 4. 2015 do 6. 4. 2017. Dne 11. 2. 2016 obdržel prvostupňový správní orgán od Policejního

prezidia České republiky dopis, podle něhož SIRENE Norsko v rámci konzultační procedury dle čl. 35 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská úmluva“), sdělil, že příslušný imigrační úřad Norska rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015 rozhodl o vyhoštění stěžovatelky z Norska a zákazu vstupu do Schengenského prostoru platném do 19. 7. 2020. Dle tohoto sdělení bylo důvodem tohoto rozhodnutí „[p]orušení norských imigračních zákonů (nikoliv porušení norského trestního zákoníku) a to pro skutek zdržování se na území Norska bez platného povolení. Osobě vypršela lhůta pro vízum a i přesto zůstala v Norsku a pracovala zde v období leden 2015 - červenec 2015.“ Stěžovatelka byla s ohledem na zjištěné skutečnosti zařazena jako „nežádoucí cizinec“ do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) pro účely odepření vstupu. Na podkladě těchto skutečností prvostupňový orgán dne 24. 2. 2016 zahájil z moci úřední řízení podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, přičemž rozhodl, jak bylo uvedeno shora.

[3] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Krajský soud zdůraznil, že konzultační proces je dostatečný, pokud v případě záznamu do SIS dojde k vzájemné výměně informací mezi stranou, která záznam učinila, a stranou, která vydala povolení k pobytu, týkající se okolností záznamu, tj. za účelem ověření totožnosti cizince, a toho, zda a z jakého důvodu byl záznam vytvořen a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění. Pokud jde o obdržené informace, ty plně podléhají uvážení správních orgánů, zda je vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Z ničeho přitom neplyne, že by v rámci rozhodování o zrušení platnosti povolení k pobytu stěžovatelky měl správní orgán vycházet přímo z rozhodnutí, na jehož základě byl záznam do SIS proveden. Krajský soud taktéž konstatoval, že informace sdělené v dopisu odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia ČR jsou dostatečným podkladem pro posouzení, zda je dopad rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky přiměřený jeho důvodům. Podle názoru soudu z uvedeného dopisu rovněž jednoznačně vyplývá, že o jejím vyhoštění z Norska a uložení zákazu vstupu bylo rozhodnuto proto, že bez platného povolení v Norsku pracovala; ostatně sama stěžovatelka při výslechu uvedla, že se domnívala, že má v Norsku platné pracovní povolení. Krajský soud rovněž dospěl k závěru, že správní orgány se řádně vypořádaly i se skutečnostmi týkajícími se dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, které vyplývají z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[4] Kasační stížnost podala stěžovatelka formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i žalobou napadené rozhodnutí, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka setrvala na svém názoru, že skutková zjištěná vyplývající ze správního spisu jsou nedostatečná stran konkretizace skutku, pro který jí bylo uloženo vyhoštění z Norska. Podle jejího názoru ze sdělení Policejního prezidia nevyplývá, v jakém období se měla na území Norska neoprávněně zdržovat, zda se jednalo o úmyslné porušování norských imigračních zákonů, zda byla držitelkou norského víza a jeho platnost skončila, zda si vízum neprodloužila nebo jí nebylo uděleno, ani zda je jí kladeno za vinu, že v Norsku nelegálně pracovala, či nikoli. Stěžovatelka má za to, že z předmětného sdělení vyplývá jediná konkrétní informace, a to, že na její straně došlo k porušení norských imigračních zákonů jejím neoprávněným pobytem. Pokud však má toto předchozí protiprávní jednání stěžovatelky vést ke zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Českou republikou, a správní orgány na její případ aplikují § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které jako podmínku zrušení víza stanoví

pokračování

přiměřenost, měla by jim být podstata, druh a délka protiprávního jednání stěžovatelky známa, jelikož pouze s touto znalostí jsou schopni řádně poměřovat, zda je zrušení povolení přiměřené jeho důvodům. Je rovněž vyloučené, aby se stěžovatelka dopouštěla protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu v období od ledna do června 2015, neboť z jejího výslechu a dokladů vyplývá, že si v České republice v březnu 2015 prokazatelně prodlužovala platnost povolení k dlouhodobému pobytu a následně jí byly snímány biometrické údaje.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že si v České republice za dobu svého pobytu nevybudovala silné zázemí. Dobru osmi let považuje za dostatečné dlouhou k tomu, aby nucené vycestování do země původu bylo vnímáno jako totální rozvrat jejího soukromého života. Stěžovatelka zde úspěšně podnikala a z příjmů z podnikání byla schopna pomáhat své rodině ve Vietnamu. Ke své znalosti češtiny (domluví se pouze v základech), poznamenala, že vietnamský jazyk patří do zcela jiné jazykové skupiny a čeština je k naučení jedním z nejtěžších jazyků. Pokud si k výslechu před správním orgánem zajistila tlumočení, je takový postup zcela legitimní a logický, neboť jeho předmětem nejsou běžné záležitosti každodenního života. Poznamenala také, že v České republice se žádného protiprávního jednání nedopustila, a zájem Norska je dostatečně chráněn uloženým vyhoštěním z jeho území.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle jejího názoru v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínky pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky. Podotkla, že správní orgán není nadán pravomocí k přezkumu rozhodnutí zahraničních státních orgánů o vyhoštění cizinců, a tudíž měla stěžovatelka námitky vůči svému vyhoštění z Norska uplatnit u tamních imigračních orgánů. Důvodem pro zrušení jejího povolení k pobytu pak nebylo samo o sobě jednání, kterého se v Norsku dopustila, ale záznam v SIS, jehož existenci stěžovatelka nezpochybňuje. Správní orgány rovněž řádně posoudily veškeré okolnosti soukromého a rodinného života stěžovatelky, které měly k dispozici. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem sporu v projednávané věci je toliko otázka, zda v rámci konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy byla informace, z jakého důvodu byl norskými správními orgány vytvořen záznam o stěžovatce do SIS, ověřena dostatečně - tedy tak, aby bylo možno posoudit přiměřenost důsledků rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky ve smyslu § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatelka je vedena v SIS jako nežádoucí cizinec, neboť byla vyhoštěna z Norska a byl jí uložen zákaz vstupu do Norska do 19. 7. 2020.

[10] Podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

[11] Jak zdůraznil již krajský soud, podoba konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy není nijak upravena a z tohoto důvodu stěžovatelka nemá veřejné

subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým způsobem. K naplnění jeho účelu postačí, pokud v případě záznamu do SIS dojde mezi stranou, která záznam učinila, a stranou, která vydala povolení k pobytu, k vzájemné výměně informací týkajících se okolností záznamu. V posuzovaném případě se tedy jedná o ověření skutečnosti, zda cizinec, kterému byl v Norsku vytvořen záznam do SIS, je totožný s osobou stěžovatelky, dále zda a z jakého důvodu byl norskými správními orgány záznam vytvořen a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění. Tyto obdržené informace pak plně podléhají uvážení správních orgánů české strany, zda je vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy postačí, jestliže správní orgán zjistí, že byl proveden záznam do SIS a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodnosti záznamu.

[12] Po posouzení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že konkretizace důvodů, pro něž byl norskými správními orgány vytvořen záznam v SIS o stěžovatelce, je pro účely rozhodnutí v této věci dostatečná. Byť je nutno konstatovat, že tato informace je Policejním prezidiem ČR podána poměrně vágním způsobem, v souvislosti s dalšími okolnostmi projednávané věci ji lze vyhodnotit jako dostačující. Předně je nutno poznamenat, jak ostatně činí sama stěžovatelka, že v rozhodné době byla držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu v České republice a mohla tak na základě volného pohybu osob na území Norska vstoupit a pobývat tam bez norského víza. Již při vědomosti o této objektivní skutečnosti tedy nelze uvažovat o tom, že by k porušení norských imigračních zákonů mohlo dojít samotným pobytem stěžovatelky na území Norska. V dopisu Policejního prezidia je pak jednoznačně uvedeno, že stěžovatelce *vypršela lhůta pro vízum a i přesto zůstala v Norsku a pracovala zde v období leden 2015 – červenec 2015*. Tedy již za tohoto stavu lze učinit závěr, že k porušení norských imigračních zákonů ze strany stěžovatelky mohlo dojít toliko na podkladě její pracovní činnosti na tamním území bez povolení. Nadto sama stěžovatelka při výslechu správnímu orgánu potvrdila, že v Norsku v uvedené době pracovala, nicméně povolení za tímto účelem jí měl opatřit její známý, a ona si není vědoma toho, zda tak skutečně učinil. Současně výslovně uvedla, že důvodem jejího vyhoštění z Norska byla skutečnost, že „neměla vhodné doklady, aby tam zůstala“. Co se týče vymezení období, kdy mělo k porušení norských imigračních zákonů dojít, sama stěžovatelka při výslechu uvedené období výslovně potvrdila. Uvedla sice, že v březnu až dubnu roku 2015 v České republice pobývala kvůli zařízení dokumentů k prodloužení jejího pobytu v ČR, nicméně se jednalo o krátkodobý účelový pobyt v ČR, který podle názoru Nejvyššího správního soudu na uvedeném nic podstatného nemění. Naopak, na podkladě informace poskytnuté Policejním prezidiem a výpovědi stěžovatelky měly správní orgány k dispozici přesné relevantní časové údaje.

[13] V projednávané věci tedy stěžovatelka byla prokazatelně vedena v SIS jako nežádoucí cizinec. Mezi českou a norskou stranou došlo v souladu s čl. 25 Schengenské úmluvy k řádnému konzultačnímu řízení, v rámci něhož byly zjištěny a ověřeny dostatečně konkrétní informace, které pro svoji závažnost opravňovaly správní orgány ke zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu. Posouzení, zda se jedná o dostatečné důvody k odnětí povolení k dlouhodobému pobytu, přitom spadá do výlučné pravomoci smluvní strany, která povolení vydala. S ohledem na vnitrostátní právní úpravu české správní orgány nemají oprávnění přehodnocovat skutkový závěr o důvodnosti jejího vyhoštění z Norska. Jejich úkolem bylo pouze ověřit existenci rozhodnutí vydaného norskými správními orgány, které bylo důvodem záznamu v SIS a tvořilo tak podklad pro vytvoření překážky dlouhodobého pobytu na území České republiky, což učinily.

[14] Pokud jde o dílčí argumentaci stěžovatelky, týkající se posouzení dopadu rozhodnutí žalované do jejího soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud uvádí, že pouhý fakt, že zde stěžovatelka pobývá již osm let a její podnikatelská činnost na území České republiky

pokračování

jí umožňuje vypomáhat rodině v zemi jejího původu, nic nesvědčí o tom, jak silné zázemí si zde vybudovala. Správní orgány i krajský soud podrobně osvětlily, z jakého důvodu dospěly k závěru, že dopad rozhodnutí na soukromý a rodinný život není nepřiměřený a přitom zvažily všechny relevantní skutečnosti. Ani v tomto směru Nejvyšší správní soud neshledal v jejich rozhodnutích žádné vady.

[15] S poukazem na shora uvedené důvody tak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. října 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu